

har mindre at betyde, end naar en ældre Mand for en Tid skal kaldes bort fra sit borgerlige Erhverv, sin faste Stilling for atter at komme i Tjenesten. At fastholde for 8de Gang et Forslag med 5 Maaneders Fjortindkaldelse, ingen Vinterstyrke og 30 Dages Gjenindkaldelse vil efter den Erfaring, vi have naaet med Hensyn dertil, for mit Bedkommende være det Samme, som om jeg vilde sige ikke blot til dette Thing, men til hele Befolkningen: Jeg vil ikke være med til at se Hærløven revideret iaar. For min Betragtning vil dette, at fastholde dette Forslag efter den Erfaring, vi have naaet til, være en Afstemning, der hæver det nu Bestaaende, som er 6 Maaneders Uddannelse, 1400 Mand's Vinterstyrke og 120 Dages Gjenindkaldelse, og det vil jeg ikke være med til at hæve, thi det, jeg ønsker at opnaa, er netop Lettelse i den personlige Ydelse for Mandskabet, forsaavidt de militære Hensyn paa nogen Maade kunne tillade det. Dette evige Haab om, at det engang skulde komme, men som man hver Gang, naar Forholdene strammes, og der gjøres Forsøg derpaa, opgiver, for saa atter at begynde forfra en ny, otte Aar, er jeg ikke med til at nære, og jeg har faaet den fulde Erfaring, at det Intet hjælper. Dette med Hensyn til Vinterstyrken. Med Hensyn til Gjenindkaldelsen, som jeg nu skal komme til at berøre, vil jeg sige, at derimod har navnlig den ærede Ordfører indvendt, at der kom forholdsvis saa Mand tilfode, altsaa tynde Batailloner. Jeg vil dog sige, at hele 4de Aargang kan vel anslaaes til næsten 500 Mand tilligemed Befalingsmænd. Vi have da desuden 100 Mand Sommerstyrke + Befalingsmandslever ca. 50 Mand efter vort Forslag. Det vil altsaa blive mellem 6—700 Mand foruden de faste Befalingsmænd. Jeg tør ikke tro, det vil have nogen Fare i militær Henseende at lade Bataillonernes Størrelse blive denne under disse Vælfser, og efter vort Forslag vil, hvad der jo er hovedsageligt, Befalingsmandskabet ellers faae samme Vælfse, som de nu have; hvert andet Aar vil det komme i større Vælfser i Garnisonen eller Kantonnement eller Leir. Hvad isvrigt Gjenindkaldelsestiden angaar, ser jeg ikke, der er nogen Forskjel imellem det Mindretals Stilling, hvortil jeg hører, og det, det ærede Medlem, der sidst talte, førte Ordet for, undtagen dette, at vort Forslag under Nr. 59 har foreslaaet kun 20 Dages Indkaldelse for Fæstningsartilleriet istedet for, at, saavidt jeg kan se, de ærede Medlemmer have foreslaaet 30 Dage. Saadanne Smaating kunne imidlertid rettes til den ene eller den anden Side. Jeg er imidlertid tilbøjelig til at tro, at vi snarere kunne gaa ned til 20 Dage, end at man behøver at gaa op til 30 Dage. Ellers har jeg i den Henseende ikke videre at bemærke. Der er kun Spørgsmaal om, hvilket Haab man kan have om at naae ned til en Gjenindkaldelsestid fra 120 Dage til 30, som

vi her have foreslaaet. Det er et Hovedpunkt (Afsbrydelse). Ja, ganske rigtig, hele Udvalget foreslaar jo 12 Dages Forstærkning: det bliver altsaa 42 Dage. Det er for mig et af de væsentligste Hovedpunkter i selve denne Lov, idet jeg vilde anse det for overmaade heldigt, om vi kunde frigjøre Mandskabet vedvarende, og navnlig de ældre Folk, for de Byrder, som de mange Gjenindkaldelser foranledige. Det vilde have en stor Betydning, og der tror jeg, man maa tilraade de militære Hensyn at høre sig saameget som muligt under Forhandlingerne. Ja, med Hensyn til selve de større Vælfser have vi foreslaaet den samme Stikkelse, den samme Form for dem, som den ærede Ordførers Mindretal, nemlig i Løbet af 4 Aar 2 i Garnisonen og 2 i Kantonnement eller Leiren. Jeg tror, det er en meget heldig Kombination at gjøre det muligt for Officererne at faae den forskjelligartede Uddannelse, som ogsaa de større Vælfser særlig for deres Bedkommende maa være beregnede paa. — Jeg har nu tilbage et Spørgsmaal angaaende de værnepligtige Befalingsmænd. Det er jo meget logisk i og for sig, at den ærede Ordfører siger: I de 13 Aar have vi i Gjennemsnit haft saa og saa mange Sekondlieutenanter til Tjeneste, vi mangle altsaa saa og saa mange; vi have i Gjennemsnit haft saa og saa mange Korporaler, altsaa vi mangle saa og saa mange. Vi gaa ud fra 13 Aars Erfaring, og vi sige: Vi mangle saa og saa mange Numre, som vi her have erstattet ved Premierlieutenanter og Sergenter. Jeg forstaar meget godt den Tanke, og jeg vil sige til, at der kan ikke siges noget videre mod den Beregning, saa meget mindre, som det navnlig er i de senere Aar, at der har viist sig den større og større Mangel, og man altsaa ikke kan beklage sig over det uddragne Gjennemsnit. Men der er en Ting, jeg vil omtale, og som jeg ikke syntes, at den ærede sidste Taler omtalte, idet jeg ellers muligen kunde have henholdt mig til ham; jeg nævner det, idet det forekommer mig, at vi ogsaa maa tage en anden Betragtning med. Jeg er enig i, at Forudsætningen for Hærløven af 1867, at vi skulle have saa og saa mange Befalingsmænd som virkelig tjenstgjørende, er ikke opfyldt; det er en stor Savant, det er urigtigt, og vi bør ikke vedtage en Hærløve paa Papiret, men en Hærløve, der kan gennemføres i Virkeligheden. Naar vi forlange et bestemt Arbejde af vor Hær i Fredstid, naar vi forlange, at den skal uddanne Mandskab og gjøre det klart, saa at, naar Farens Stund kommer, alle Særen kunne sættes i Siden, saa maa Hæren ogsaa kunne gjøre Regning paa, at de Kræfter, Løven tilsiger, staffles tilveie. Deri er jeg enig og tillige i, at det er ikke sket hidtil, og at det er en Vanstikighed. Man kunde have afhjulpet den Mangel for sig; ja, det kunde man, men saa kunde man sige det Samme om andre Mangler, der ønskedes afhjulpne, det kunde og